

Ihmeipäivät

Karkkivaras pakenee

”Sä söit mun karkit!”, Jonne huusi ja nosti vihaisena puoliksi sulaneen jäätelöannoksensa Viivin naaman eteen. Annoksesta oli selvästi napsittu kaikki siniset karkkirakeet ja jätetty jäljelle vain vihreät.

”Mulle ei jäänyt YHTÄÄN!”

Viivi punastui.

”No kun siniset on munkin lemppareita, etkä sä ollut jättänyt kulhoon yhtään, ja mä ajattelin nopeasti napata vain yhden, tai kaksi, ehkä kolme, mutta ne olikin niin hyviä, että mä otinkin sitten vielä neljännen ja viidennen, ja kuudennen, ja... no sit mä en enää laskenut, mutta sit ne jo loppuikin...”, Viivi sopotti, tuijotellen tiiviisti sandaaleissa luimistelevia varpaitaan.

”Ei mun ollut tarkoitus syödä sun kaikkia karkkeja, Jonne. Ihan totta, anteeksi!”

”Ihan sama, Viivi. Tosta hyvästä sä saat kyllä pestä mun pyörän!”, Jonne tuimisteli.

”Enkä varmana!”, Viivi huusi ja pinkaisi karkkuun. ”Mitäs ite ensin rohmusit kaikki!”

Viivi juoksi pöydän taakse minkä jaloistaan pääsi ja Jonne ryntäsi salamana perään. Leevin äidin lapsille kattamat mehulasit kupsahtelivat kumoon ja karkkirakeet pyörivät ympäriinsä, Jonnen jahdatessa Viiviä pöydän ympäri. Parin kierroksen jälkeen Viivi pääsi karkaamaan pihanurmen poikki.

Leeville oli juuri hankittu jättimäinen trampoliini, jota hänen isänsä oli nyt parhaillaan kasaamassa pihalle. Isä oli juuri alkanut purkaa suojaverkkoa paketista ja yritti päättää, miten päin se kuului, kun Viivi ponkaisi trampoliinille. Yllätettynä, kömpelö isä horjahti, astui verkon reunan päälle, pyörähti ensin ympäri, sitten toiseen suuntaan, ja kaatui lopulta nurmelle pitkin pituuttaan, täysin suojaverkkoon solmittuna.

Viivi oli saanut juostua vähän etumatkaa, mutta Jonne oli tulossa kohti. Viivi alkoi pomppia trampoliinilla. Hän keräsi pomppuihinsa nopeasti hurjan korkeuden ja hyppäsi voltilla pihon erottavan pensasaidan yli naapurin puolelle, ja katosi näkyvistä nurkan taakse. Pian Jonnekin pääsi trampoliinin luokse. Hän oli juuri kiipeämässä Viivin perään, kun kompastui verkossa pyristelevään Leevin isään ja teki kaaressa täyden mahalaskun suoraan trampoliinille.

”Mä käyn nyt hakemassa sen pyörän. Ja sitten mä etsin sut!”, Jonne huusi Viivin perään.

Kun Jonne oli järjestellyt pihalleen pyöränpesupaikan, hän lähti hakemaan Viiviä.

Jonne etsi kaikki puskat ja pöydänaluset. Ensin Leevin pihalta ja sitten sen naapurin pihalta, jonne Viivi oli hävinnyt. Hän pysähtyi miettimään, mistä etsiä seuraavaksi, kun kuuli kolahduksen takanaan. Jonne kurkisti terassin reunalla nököttävään säilytysaatikkoon - ja löysi sieltä piilottelevan Viivin.

Niin Viivi joutui alistumaan pyöränpesupuuhiiin. Pyörä oli kauhean näköinen! Se oli yltä päältä kuivuneissa mutapaakuissa niin, ettei pohjaväriä näkynyt. Tässä menisi koko loppupäivä, Viivi mietti. Leevin pihalla isä oli päässyt irti verkosta ja saanut sen paikoilleen. Viivi kuuli, miten Saara, Leevi ja Jonne hyppivät kilpaa trampoliinilla, tehden toinen toistaan hienompia temppuja. Viivi halusi mukaan - ja pian.

Viivi sulki silmänsä ja keskittyi. Hän alkoi mielikuvitella...

Onneksi hän oli juonut limua aiemmin. Hän painoi leuan alas ja avasi suunsa. Viivi tunsu, miten kuplat kerääntyivät kimpuksi vatsaan ja alkoivat rynnä

ylöspäin. Hänen sieraimensa laajenivat ja alkoivat punertaa. Viivi jännitti vatsaansa, pullisti rintaansa ja röyhtäisi pyörää kohti. Kitarisat väpättivät ilmavirran voimasta. Röyhtäys jatkui ja jatkui.

Röyhtäyksen aiheuttamat ääniaallot tärisyttivät Jonnen pyörää. Kuivunut muta alkoi rapista irti. Ensin maahan ropisi vain pientä murua, mutta vähitellen pyörän rungosta ja pinnoista alkoi lohkeilla yhä isompia

möykkyjä, kunnes lopulta kaikki muta oli pudonnut kasoiksi pihakivetykselle.

Viivi astui askeleen taaksepäin ja katseli pyörää tyytyväisenä. Se oli kokonaan puhdas! Hän pyöräili vielä muutaman kierroksen sadettajan ympäri huuhdellakseen viimeisetkin pölyn rippeet, ennenkuin parkkeerasi kiiltelevän pyörän Leevin pihalle, Jonnen nähtäväksi.

